

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 161/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 161/02

Sprawa C-72/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 marca 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen, na wniosek PJSC Rosneft Oil Company, dawniej OJSC Rosneft Oil Company/Her Majesty's Treasury; Secretary of State for Business, Innovation and Skills; Financial Conduct Authority [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) — Środki ograniczające przyjęte w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie — Przepisy decyzji 2014/512/WPZiB i rozporządzenia (UE) nr 833/2014 — Ważność — Właściwość Trybunału — Umowa o partnerstwie UE–Rosja — Obowiązek uzasadnienia — Zasady pewności prawa oraz określoności prawa — Dostęp do rynku kapitałowego — Pomoc finansowa — Globalne kwity depozytowe (Global Depositary Receipts) — Sektor naftowy — Wniosek o wykładnię pojęć „łupków” i „wód o głębokości przekraczającej 150 metrów” — Niedopuszczalność]

2

2017/C 161/03	Sprawa C-652/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgesicht Darmstadt – Niemcy) – Furkan Tekdemir, reprezentowany ustawowo przez Deryę Tekdemir i Nedima Tekdemira/Kreis Bergstraße. (Odesłanie prejudycjalne — Układ stowarzyszeniowy między Unią Europejską a Turcją — Decyzja nr 1/80 — Artykuł 13 — Klauzula standstill — Prawo pobytu członków rodziny tureckiego pracownika należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Ewentualne istnienie nadrzędnego względu interesu ogólnego uzasadniającego nowe ograniczenia — Skuteczne zarządzanie przepływami migracyjnymi — Zobowiązanie obywateli państw trzecich w wieku poniżej 16 lat do posiadania zezwolenia na pobyt — Proporcjonalność)	3
2017/C 161/04	Sprawa C-146/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Verband Sozialer Wettbewerb eV/DHL Paket GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Reklama zamieszczona w medium drukowanym — Pominięcie istotnych informacji — Dostęp do tych informacji za pośrednictwem strony internetowej, przez którą odnośne produkty są dystrybuowane — Produkty sprzedawane przez osobę, która zamieściła ogłoszenie, lub przez osoby trzecie)	4
2017/C 161/05	Sprawa C-315/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – József Lingurár/Miniszterelnökség get vezető miniszter (Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFROW — Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Płatności dla obszarów „Natura 2000” — Możliwość otrzymania wsparcia zastrzeżona dla osób prywatnych — Obszar leśny będący w części własnością państwa)	4
2017/C 161/06	Sprawa C-335/16: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Velikoj Gorici – Chorwacja) – VG Čistoća d.o.o./Đuro Vladika, Ljubica Vladika (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywa 2008/98/WE — Odzyskanie kosztów gospodarowania odpadami — Zasada zanieczyszczający płaci — Pojęcie posiadaczy odpadów — Cena żądana za gospodarowanie odpadami — Opłata specjalna przeznaczona na finansowanie inwestycji kapitałowych)	5
2017/C 161/07	Sprawa C-686/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 18 października 2016 r. w sprawie T-776/15 Meissen Keramik GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 28 grudnia 2016 r. przez Meissen Keramik GmbH	6
2017/C 161/08	Sprawa C-19/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Polska) w dniu 17 stycznia 2017 r. – Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę Dolnośląskiego przeciwko Gminie Trzebnica	6
2017/C 161/09	Sprawa C-30/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 20 stycznia 2017 r. – Dyrektor Izby Celnej w Poznaniu przeciwko Kompanii Piwowarskiej S.A. w Poznaniu	7
2017/C 161/10	Sprawa C-66/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (Polska) w dniu 7 lutego 2017 r. – Grzegorz Chudaś, Irena Chudaś przeciwko DA Deutsche Allgemeine Versicherung Aktiengesellschaft AG	8
2017/C 161/11	Sprawa C-81/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 14 lutego 2017 r. – Zabrus Siret SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava	8
2017/C 161/12	Sprawa C-95/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13, Mondelez UK Holdings & Services Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2017 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej	9

2017/C 161/13	Sprawa C-103/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja), w dniu 27 lutego 2017 r. – Messer France SAS, następca prawny Praxair/Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer	10
2017/C 161/14	Sprawa C-107/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB Aviabaltika/BAB Ūkio bankas	11
2017/C 161/15	Sprawa C-108/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB „Enteco Baltic”/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos	12
2017/C 161/16	Sprawa C-109/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Hiszpania) w dniu 3 marca 2017 r. – Bankia S.A./Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán i María Concepción Marí Merino	13
2017/C 161/17	Sprawa C-129/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 13 marca 2017 r. – Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV/Duma Forklifts NV, G. S. International BVBA	14
2017/C 161/18	Sprawa C-150/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba – w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 lutego 2017 r. w sprawie T-479/14 Kendrion/Unia Europejska, wniesione w dniu 24 marca 2017 r. przez Unię Europejską	14
2017/C 161/19	Sprawa C-151/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 24 marca 2017 r. – Swedish Match AB/Secretary of State for Health	15
2017/C 161/20	Sprawa C-170/17: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2017 r. – Komisja/Portugalia	16
2017/C 161/21	Sprawa C-174/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 lutego 2017 r. w sprawie T-40/15, ASPLA i Armando Álvarez/Unia Europejska, wniesione w dniu 5 kwietnia 2017 r. przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	16
2017/C 161/22	Sprawa C-167/15: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 28 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Roma – Włochy) X/Presidenza del Consiglio dei Ministri	17
2017/C 161/23	Sprawa C-136/16: Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 10 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – Sociedade Metropolitana de Desenvolvimento SA/Banco Santander Totta SA	17
2017/C 161/24	Sprawa C-229/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Ministério da Saúde, Administração Regional de Saúde de Lisboa e Vale do Tejo, I.P./João Carlos Lombo Silva Cordeiro	18
2017/C 161/25	Sprawa C-511/16: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 marca 2017 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga, interwenient: Republika Francuska	18

Sąd

- 2017/C 161/26 Sprawa T-422/13: Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – CPME i in./Rada [Dumping — Przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii — Przegląd wygaśnięcia środków — Wniosek Komisji o odnowienie rzeczonych środków — Decyzja Rady o zakończeniu postępowania bez nałożenia tych środków — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia istotnej szkody — Artykuł 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 — Interes Unii — Oczywiste błędy w ocenie — Obowiązek uzasadnienia — Skarga o odszkodowanie] 19
- 2017/C 161/27 Sprawa T-219/14: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Regione autonoma della Sardegna/Komisja (Pomoc państwa — Transport morski — Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych — Podwyższenie kapitału — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Postawienie w stan likwidacji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy — Zachowanie interesu prawnego — Brak umorzenia postępowania — Pojęcie pomocy — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Kryterium inwestora prywatnego — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie prawa — Zarzut niezgodności z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Decyzja 2011/21/UE — Wytoczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw — Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych — Wyrok Altmark) 20
- 2017/C 161/28 Sprawa T-220/14: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Saremar/Komisja (Pomoc państwa — Transport morski — Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych — Podwyższenie kapitału — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Postawienie w stan likwidacji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy — Zachowanie interesu prawnego — Brak umorzenia postępowania — Pojęcie pomocy — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Kryterium inwestora prywatnego — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie prawa — Zarzut niezgodności z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Decyzja 2011/21/UE — Wytoczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw — Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych — Wyrok Altmark) 21
- 2017/C 161/29 Sprawa T-361/14: Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – HB i in./Komisja [Prawo instytucjonalne — Europejska inicjatywa obywatelska — Ochrona bezpiecznych zwierząt — Skutki psychologiczne dla dorosłych i dla dzieci — Odmowa rejestracji — Oczywisty brak uprawnień Komisji — Artykuł 4 ust. 2 lit. b) i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 211/2011] 21
- 2017/C 161/30 Sprawa T-35/15: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Alkarim for Trade and Industry/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii — Zamrożenie środków finansowych — Oczywisty błąd w ocenie) 22
- 2017/C 161/31 Sprawa T-344/15: Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Francja/Komisja [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty przekazane w ramach procedury przewidzianej dyrektywą 98/34/WE — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Udzielenie dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony postępowań sądowych — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Uprzednia zgoda państwa członkowskiego] 23
- 2017/C 161/32 Sprawa T-367/15: Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Renfe-Operadora/EUIPO (AVE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy AVE — Częściowe unieważnienie — Odwołanie wniesione do izby odwoławczej w języku innym niż język postępowania — Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Obowiązek należytej staranności) 23

2017/C 161/33	Sprawa T-594/15: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Metabolic Balance Holding/EUIPO (Metabolic Balance) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Metabolic Balance — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	24
2017/C 161/34	Sprawa T-621/15: Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Tractel Greifzug/EUIPO – Shenxi Machinery (Kształt wciągarki z napędem motorycznym) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt wciągarki z napędem motorycznym — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego — Artykuł 7 ust. 1 lit. a) pkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	25
2017/C 161/35	Sprawa T-39/16: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Nanu-Nana Joachim Hoepf/EUIPO – Fink (NANA FINK) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy NANA FINK — Wcześniejszy słowny znak towarowy Unii Europejskiej NANA — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Obowiązek rozpoznania odwołania w całości]	25
2017/C 161/36	Sprawa T-49/16: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Azanta/EUIPO – Novartis (NIMORAL) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NIMORAL — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy NEORAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	26
2017/C 161/37	Sprawa T-178/16: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Policolor/EUIPO – CWS-Lackfabrik Conrad W. Schmidt (Policolor) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Policolor — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy ProfiColor — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]	27
2017/C 161/38	Sprawa T-219/16: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Aldi/EUIPO (ViSAGE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ViSAGE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	27
2017/C 161/39	Sprawa T-238/16: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Entreprise commune Clean Sky 2/Scouring Environment [Klauzula arbitrażowa — Umowa o udzielenie dotacji zawarta w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) — Niewykonanie umowy — Zwrot kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Odsetki za zwłokę — Postępowanie zaoczne]	28
2017/C 161/40	Sprawa T-291/16: Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Anta (China)/EUIPO (Przedstawienie dwóch linii tworzących kąt ostry) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego dwie linie tworzące kąt ostry — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	28
2017/C 161/41	Sprawa T-348/16: Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (Klauzula arbitrażowa — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji — Umowa Minatran — Koszty kwalifikowalne — Postępowanie zaoczne)	29
2017/C 161/42	Sprawa T-407/16: Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2017 r. – Banco Popular Español/EUIPO EUIPO – Pledgeling (p) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)	30

2017/C 161/43	Sprawa T-170/17: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2017 r. – RW/Komisja	30
2017/C 161/44	Sprawa T-173/17: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2017 r. – TestBioTech/Komisja	31
2017/C 161/45	Sprawa T-180/17: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2017 r. – EM Research Organization/EUIPO – Christoph Fischer i in. (EM)	32
2017/C 161/46	Sprawa T-182/17: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2017 r. – Novartis/EUIPO – Chiesi Farmaceutici (AKANTO)	32
2017/C 161/47	Sprawa T-184/17: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Leifheit/EUIPO (Przedstawienie czterech zielonych kwadratów)	33
2017/C 161/48	Sprawa T-185/17: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – PlasticsEurope/ECHA	34
2017/C 161/49	Sprawa T-186/17: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2017 r. – Unipreus/EUIPO – Wallapop (wallapop)	34
2017/C 161/50	Sprawa T-187/17: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Mega Liner)	35
2017/C 161/51	Sprawa T-188/17: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Coil Liner)	36
2017/C 161/52	Sprawa T-193/17: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – CeramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Kształt kulki biodrowej)	37
2017/C 161/53	Sprawa T-194/17: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – CeramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Przedstawienie kulki biodrowej)	37
2017/C 161/54	Sprawa T-199/17: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2017 r. – QD/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)	38
2017/C 161/55	Sprawa T-204/17: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2017 r. – Alfa Laval Flow Equipment (Kunshan)/Komisja	39
2017/C 161/56	Sprawa T-205/17: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2017 r. – SSP Europe/EUIPO (SECURE DATE SPACE)	40
2017/C 161/57	Sprawa T-210/17: Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2017 r. – International Gaming Projects/EUIPO – Zitro IP (TRIPLE TURBO)	40

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 161/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 151 z 15.5.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 144 z 8.5.2017

Dz.U. C 129 z 24.4.2017

Dz.U. C 121 z 18.4.2017

Dz.U. C 112 z 10.4.2017

Dz.U. C 104 z 3.4.2017

Dz.U. C 95 z 27.3.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 marca 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen, na wniosek PJSC Rosneft Oil Company, dawniej OJSC Rosneft Oil Company/Her Majesty's Treasury; Secretary of State for Business, Innovation and Skills; Financial Conduct Authority

(Sprawa C-72/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa (WPZiB) — Środki ograniczające przyjęte w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie — Przepisy decyzji 2014/512/WPZiB i rozporządzenia (UE) nr 833/2014 — Ważność — Właściwość Trybunału — Umowa o partnerstwie UE–Rosja — Obowiązek uzasadnienia — Zasady pewności prawa oraz określoności prawa — Dostęp do rynku kapitałowego — Pomoc finansowa — Globalne kwity depozytowe (Global Depository Receipts) — Sektor naftowy — Wniosek o wykładnię pojęć „łupków” i „wód o głębokości przekraczającej 150 metrów” — Niedopuszczalność]

(2017/C 161/02)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen, na wniosek PJSC Rosneft Oil Company, dawniej OJSC Rosneft Oil Company

Strona pozwana: Her Majesty's Treasury; Secretary of State for Business, Innovation and Skills; Financial Conduct Authority

Sentencja

- 1) Wykładni art. 19, 24 i 40 TUE, art. 275 TFUE oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE w sprawie ważności aktu przyjętego na podstawie przepisów dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), takiego jak decyzja Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotycząca środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie, w brzmieniu ustalonym decyzją Rady 2014/872/WPZiB z dnia 4 grudnia 2014 r., pod warunkiem że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy albo kontroli zgodności tej decyzji z art. 40 TUE, albo kontroli legalności środków ograniczających przyjętych wobec osób fizycznych lub prawnych.
- 2) Badanie pytania drugiego nie wykazało istnienia jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ważności art. 1 ust. 2 lit. b)–d), art. 1 ust. 3, art. 7 oraz załącznika III do decyzji 2014/512, w brzmieniu ustalonym decyzją 2014/872, jak również art. 3, 3a, art. 4 ust. 3 i 4, art. 5 ust. 2 lit. b)–d), art. 5 ust. 3, art. 11 oraz załączników II i VI do rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Federacji Rosyjskiej destabilizującymi sytuację na Ukrainie, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady (UE) nr 1290/2014 z dnia 4 grudnia 2014 r.

Zasady pewności prawa i określoności prawa (*nulla poena sine lege certa*) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one stosowaniu przez państwo członkowskie sankcji karnych za naruszenia przepisów rozporządzenia nr 833/2014, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem nr 1290/2014, zgodnie z jego art. 8 ust. 1, zanim zakres tych przepisów, a w rezultacie zakres sankcji karnych za ich naruszenie, nie zostanie wyjaśniony przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

- 3) Sformułowanie „pomoc finansowa” zawarte w art. 4 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 833/2014, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem nr 1290/2014, należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono realizacji płatności, jako takiej, przez bank lub przez inną instytucję finansową.

Wykładni art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 833/2014, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem nr 1290/2014, należy dokonywać w ten sposób, że zakazuje on wystawiania, z dniem 12 września 2014 r., globalnych kwitów depozytowych (Global Depositary Receipts) na podstawie umowy depozytowej zawartej z jednym z podmiotów wymienionych w załączniku VI do rozporządzenia nr 833/2014, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem nr 1290/2014, także jeżeli owe kwity odnoszą się do akcji wyemitowanych przez taki podmiot przed tą datą.

(¹) Dz.U. C 155 z 11.5.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Darmstadt – Niemcy) – Furkan Tekdemir, reprezentowany ustawowo przez Deryę Tekdemir i Nedima Tekdemira/Kreis Bergstraße.

(Sprawa C-652/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Układ stowarzyszeniowy między Unią Europejską a Turcją — Decyzja nr 1/80 — Artykuł 13 — Klauzula standstill — Prawo pobytu członków rodziny tureckiego pracownika należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Ewentualne istnienie nadrzędnego względu interesu ogólnego uzasadniającego nowe ograniczenia — Skuteczne zarządzanie przepływami migracyjnymi — Zobowiązanie obywateli państw trzecich w wieku poniżej 16 lat do posiadania zezwolenia na pobyt — Proporcjonalność)

(2017/C 161/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Furkan Tekdemir, reprezentowany ustawowo przez Deryę Tekdemir i Nedima Tekdemira

Strona pozwana: Kreis Bergstraße

Sentencja

Wykładni art. 13 decyzji Rady Stowarzyszenia nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, załączonej do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r., należy dokonywać w ten sposób, że cel polegający na skutecznym zarządzaniu przepływami migracyjnymi może stanowić nadrzędny wzgląd interesu ogólnego pozwalający uzasadnić środek krajowy wprowadzony po wejściu w życie tej decyzji w danym państwie członkowskim, który to środek nakłada na obywateli państw trzecich w wieku poniżej 16 lat obowiązek posiadania zezwolenia na pobyt do celów wjazdu do tego państwa członkowskiego i pobytu w tym państwie.

Środek taki nie jest jednak proporcjonalny w świetle zamierzonego celu, jeżeli szczegółowe zasady jego wykonania w odniesieniu do dzieci będących obywatelami państwa trzeciego urodzonych w danym państwie członkowskim, których jedno z rodziców jest pracownikiem tureckim zamieszkałym legalnie w tym państwie członkowskim, takich jak skarżący w sprawie w postępowaniu głównym, wykraczają poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.

(¹) Dz.U. C 118 z 4.4.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Verband Sozialer Wettbewerb eV/ DHL Paket GmbH

(Sprawa C-146/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Nieuczciwe praktyki handlowe — Reklama zamieszczona w medium drukowanym — Pominięcie istotnych informacji — Dostęp do tych informacji za pośrednictwem strony internetowej, przez którą odnośne produkty są dystrybuowane — Produkty sprzedawane przez osobę, która zamieściła ogłoszenie, lub przez osoby trzecie)

(2017/C 161/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verband Sozialer Wettbewerb eV

Strona pozwana: DHL Paket GmbH

Sentencja

Artykuł 7 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że ogłoszenie reklamowe takie jak ogłoszenie będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które jest objęte pojęciem „zaproszenia do dokonania zakupu” w rozumieniu tej dyrektywy, może spełniać obowiązek udostępnienia informacji przewidziany w tym przepisie. Do sądu odsyłającego należy zbadanie w każdym konkretnym przypadku z osobna, po pierwsze, czy ograniczenia przestrzenne w ramach tekstu reklamowego uzasadniają udostępnienie informacji o dostawcy wyłącznie na poziomie internetowej platformy sprzedażowej, a po drugie, stosownie do okoliczności, czy informacje wymagane przez art. 7 ust. 4 lit. b) rzeczony dyrektywy w odniesieniu do internetowej platformy sprzedażowej są przekazywane w prosty i szybki sposób.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – József Lingurár/Miniszterelnökséget vezető miniszter

(Sprawa C-315/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFRROW — Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich — Płatności dla obszarów „Natura 2000” — Możliwość otrzymania wsparcia zastrzeżona dla osób prywatnych — Obszar leśny będący w części własnością państwa)

(2017/C 161/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: József Lingurár

Strona pozwana: Miniszterelnökséget vezető miniszter

Sentencja

Artykuł 42 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) powinien być interpretowany w ten sposób, że gdy obszar leśny kwalifikujący się do uzyskania wsparcia z „Natury 2000” należy w części do państwa, a w części do osoby prywatnej, w celu obliczenia kwoty wsparcia, jaka ma zostać wypłacona osobie prywatnej, trzeba uwzględnić stosunek między powierzchnią tego obszaru należącego do państwa a powierzchnią obszaru należącego do tej osoby prywatnej.

(¹) Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Velikoj Gorici – Chorwacja) – VG Čistoća d.o.o./Đuro Vladika, Ljubica Vladika

(Sprawa C-335/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywa 2008/98/WE — Odzyskanie kosztów gospodarowania odpadami — Zasada zanieczyszczający płaci — Pojęcie posiadaczy odpadów — Cena żądana za gospodarowanie odpadami — Opłata specjalna przeznaczona na finansowanie inwestycji kapitałowych)

(2017/C 161/06)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski sud u Velikoj Gorici

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VG Čistoća d.o.o.

Strona pozwana: Đuro Vladika, Ljubica Vladika

Sentencja

Artykuł 14 i art. 15 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że na obecnym etapie rozwoju prawa Unii przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, które w celu finansowania usługi gospodarowania odpadami miejskimi i ich unieszkodliwiania przewiduje cenę obliczaną na podstawie szacunkowej objętości odpadów wygenerowanej przez użytkowników tej usługi, a nie na podstawie ilości odpadów rzeczywiście wytworzonych i przekazanych przez nich do punktu zbioru, jak również uiszczenie przez użytkowników, występujących jako posiadacze odpadów, opłaty dodatkowej, z której przychód jest przeznaczony na finansowanie inwestycji kapitałowych niezbędnych do przetwarzania odpadów, w tym ich recyklingu. Do sądu odsyłającego należy jednak sprawdzenie, na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych, które zostały mu przedstawione, czy nie prowadzi to do obciążenia niektórych „posiadaczy” kosztami ewidentnie nieproporcjonalnymi do objętości lub rodzaju odpadów, które mogą oni wytworzyć. W tym celu sąd krajowy będzie mógł w szczególności uwzględnić kryteria związane z rodzajem nieruchomości zajmowanych przez użytkowników, z powierzchnią tych nieruchomości oraz ich przeznaczeniem, ze zdolnością „posiadaczy” do wytwarzania odpadów, z objętością pojemników udostępnionych użytkownikom, jak również z częstotliwością zbiórki w zakresie, w jakim parametry te mogą wpływać bezpośrednio na kwotę kosztów gospodarowania odpadami.

(¹) Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 18 października 2016 r. w sprawie T-776/15 Meissen Keramik GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 28 grudnia 2016 r. przez Meissen Keramik GmbH

(Sprawa C-686/16 P)

(2017/C 161/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Meissen Keramik GmbH (przedstawiciel: M. Vohwinkel i dr M. Bagh, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 października 2016 r. (T-775/15);
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 28 października 2015 r. (sprawa R 0531/2015-1);
- uchylenie decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 13 stycznia 2015 r.;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) kosztami postępowania we wszystkich instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na błędnej wykładni art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ w związku z naruszeniem art. 135 § 4 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzut naruszenia regulaminu postępowania dotyczy tego, że Sąd w swoim wyroku nie oparł się na znaczeniu elementu słownego znaku, które zostało ustalone w decyzji Izby Odwoławczej, ale nadał temu elementowi odrębne znaczenie i w ten sposób zmienił przedmiot sporu.

Zarzut błędnej wykładni art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 dotyczy tego, że Sąd uznał oznaczenie pochodzenia geograficznego określonego rodzaju produktu (Meissen Keramik), charakteryzującego się szczególnym surowcem, za opisowy dla tego typu towarów, zawierających jakiegokolwiek – nawet nieznaczące – części z tego surowca lub mogących mieć związek ze wskazanym rodzajem produktu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu (Polska) w dniu 17 stycznia 2017 r. – Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę Dolnośląskiego przeciwko Gminie Trzebnica

(Sprawa C-19/17)

(2017/C 161/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy we Wrocławiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę Dolnośląskiego

Strona pozwana: Gmina Trzebnica

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenia z tytułu kar umownych bądź odszkodowań związanych z niewykonaniem lub nieterminowym wywiązaniem się ze zobowiązania otrzymywane przez beneficjenta stanowią przychód w rozumieniu zasady 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r. zmieniającego Rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania Rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki na działanie współfinansowane z funduszy strukturalnych, uchylającego Rozporządzenie (WE) nr 1145/2003 ⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie 1:
 - a) czy przychód w postaci kary umownej może ulec pomniejszeniu o poniesione przez beneficjenta straty lub dodatkowe koszty związane z niewykonaniem lub nieterminową realizacją umowy przez wykonawcę?
 - b) czy świadczenie wykonawcy w postaci wykonywania na rzecz beneficjenta innych prac w żaden sposób niepowiązanych z przedmiotem finansowania w zamian za zwolnienie z obowiązku zapłaty kary umownej (*datio in solutum*) stanowi przychód w rozumieniu zasady 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r. zmieniającego Rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki na działanie współfinansowane z funduszy strukturalnych, i uchylającego Rozporządzenie (WE) nr 1145/2003?
- 3) W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytania 1 i 2a), czy wartość uzyskanego przez beneficjenta przychodu stanowi wysokość naliczonej wykonawcy kary umownej, czy też wartość świadczenia zastępczego?
- 4) Czy możliwe jest po zamknięciu pomocy w rozumieniu zasady 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r. zmieniającego Rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania Rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki na działanie współfinansowane z funduszy strukturalnych, uchylającego Rozporządzenie (WE) nr 1145/2003, pomniejszenie kwoty współfinansowania o wartość przychodów uzyskanych przez beneficjenta w trakcie otrzymywania pomocy?
- 5) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie 4, czy możliwe jest pomniejszenie kwoty współfinansowania o wartość uzyskanych przez beneficjenta przychodów, jeżeli nie zostały one zgłoszone Komisji przez państwo członkowskie przed zakończeniem pomocy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 72, s. 66; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 14 Tom 002 P. 3 – 14

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 20 stycznia 2017 r. – Dyrektor Izby Celnej w Poznaniu przeciwko
Kompanii Piwowskiej S.A. w Poznaniu**

(Sprawa C-30/17)

(2017/C 161/09)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dyrektor Izby Celnej w Poznaniu

Strona pozwana: Kompania Piwowska S.A. w Poznaniu

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle art 3 ust 1 oraz celów dyrektywy Rady Unii Europejskiej 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych ⁽¹⁾, przy ustalaniu podstawy opodatkowania piw smakowych według skali Plato należy wziąć pod uwagę zawartość ekstraktu rzeczywistego gotowego produktu z uwzględnieniem ekstraktu pochodzącego z dodanych, po zakończeniu fermentacji, substancji smakowych, czy też z ich pominięciem?

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 316, s.21; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 001 P. 206 – 212

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (Polska) w dniu 7 lutego 2017 r. – Grzegorz Chudaś, Irena Chudaś przeciwko DA Deutsche Allgemeine Versicherung Aktiengesellschaft AG

(Sprawa C-66/17)

(2017/C 161/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grzegorz Chudaś, Irena Chudaś

Strona pozwana: DA Deutsche Allgemeine Versicherung Aktiengesellschaft AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 pkt 1 w związku z art. 7 rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 805/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego może zostać nadane co do rozstrzygnięcia (decyzji) o zwrocie kosztów postępowania zawartego w wyroku, w którym sąd orzekł o ustaleniu istnienia prawa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, s. 15; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 19 Tom 007 P. 38 – 62

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 14 lutego 2017 r. – Zabrus Siret SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava

(Sprawa C-81/17)

(2017/C 161/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Suceava

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zabrus Siret SRL

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2006/112/WE⁽¹⁾ oraz zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym stoją na przeszkodzie praktyce administracyjnej i/lub wykładni przepisów prawa krajowego, zgodnie z którymi odmawia się zbadania i przyznania prawa do zwrotu VAT wynikającego z korekty transakcji dokonanych w okresie poprzedzającym okres poddany kontroli i który został objęty kontrolą podatkową, w wyniku której organy podatkowe nie stwierdziły nieprawidłowości mających wpływ na zmiany podstawy opodatkowania VAT, pomimo iż te przepisy należy interpretować w ten sposób, że organy podatkowe mogą przeprowadzić ponowną kontrolę w odniesieniu do okresu poprzednio objętego kontrolą w oparciu o dodatkowe informacje uzyskane w wyniku współpracy organów i instytucji państwowych?
- 2) Czy dyrektywę 2006/112/WE oraz zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się, w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, krajowym przepisom prawa, które nie dopuszczają korekty błędów pisarskich w deklaracjach VAT za okresy podatkowe objęte uprzednio kontrolą podatkową, za wyjątkiem przypadku, w którym korekta następuje na podstawie decyzji w sprawie zastosowania środka przekazanej przez organ kontroli podatkowej w ramach przeprowadzonej poprzednio kontroli?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. 2006 L 347, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13,
Mondelez UK Holdings & Services Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej,
wniesione w dniu 22 lutego 2017 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej**

(Sprawa C-95/17 P)

(2017/C 161/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Mondelez UK Holdings & Services Ltd, dawniej Cadbury Holdings Ltd; Société des produits Nestlé SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- obciążenie Mondelez UK Holdings & Services Ltd kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 36 zdanie pierwsze Statutu Trybunału Sprawiedliwości

Sąd oparł swój wyrok na sprzecznym rozumowaniu, przyjmując z jednej strony, że „dowód może zostać przedstawiony w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych państw członkowskich łącznie”, z drugiej jednak strony wymagając, aby uzyskanie przez znak odróżniającego charakteru zostało wykazane dla każdego z państw członkowskich z osobna (zob. pkt 139 zaskarżonego wyroku).

Naruszenie art. 7 ust. 3 oraz art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾

Sąd błędnie zastosował orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości wynikające z wyroku z dnia 24 maja 2012 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG/OHIM, C-98/11 P, EU:C:2012:307, pkt 62, 63 (zwanego dalej „wyrokiem w sprawie Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli”), wymagając przedstawienia dowodu na uzyskanie przez znak odróżniającego charakteru w każdym z państw członkowskich z osobna.

Sąd powinien był zbadać, czy dowody przedstawione przez właściciela unijnego znaku towarowego potwierdzają uzyskanie przez znak charakteru odróżniającego w całej Unii Europejskiej, bez względu na istniejące granice krajowe.

Skupiając się tylko na rynkach krajowych, Sąd błędnie pominął okoliczność, że terytorialny zakres rozpoznawalności znaku towarowego jest tylko jednym z kryteriów branych pod uwagę przy dokonywaniu oceny, czy znak uzyskał odróżniający charakter w następstwie używania w całej Unii Europejskiej. Sąd popełnił zatem błąd, nie uwzględniając kryteriów mających znaczenie w kontekście „jednolitego rynku”, w szczególności (i) części odbiorców, co do których wykazano, że znak towarowy jest im znany, w porównaniu do ogółu konsumentów w Unii Europejskiej; (ii) znaczenia geograficznego oraz rozkładu obszarów, co do których uzyskanie odróżniającego charakteru przez znak zostało wykazane; oraz (iii) gospodarczego znaczenia obszarów, co do których uzyskanie odróżniającego charakteru przez znak zostało wykazane dla danej części europejskiego rynku towarów i usług.

Rozwiązania przyjętego w zaskarżonym wyroku nie da się uzasadnić publicznym interesem, na którym opiera się rozpatrywana bezwzględna podstawa unieważnienia prawa do znaku. Istnieją mechanizmy pozwalające na zrównoważenie prawa właściciela unijnego znaku towarowego do dochodzenia swoich wyłącznych praw nawet w tych państwach członkowskich, w których uzyskany przez unijny znak towarowy odróżniający charakter różni się od odróżniającego charakteru uzyskanego przez ten znak w innych państwach członkowskich.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja),
w dniu 27 lutego 2017 r. – Messer France SAS, następca prawny Praxair/Premier ministre,
Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de
l'environnement, de l'énergie et de la mer**

(Sprawa C-103/17)

(2017/C 161/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Messer France SAS, następca prawny Praxair

Strona pozwana: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances, Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Pytania prejudycjalne

„1. Czy jeżeli państwo członkowskie, które po wejściu w życie dyrektywy 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. (¹), nie ustanowiło żadnych przepisów mających na celu wprowadzenie akcyzy za zużycie energii elektrycznej, ale utrzymało w mocy pośredni podatek, który wraz z lokalnymi podatkami obciążał to zużycie:

— to zgodność rozpatrywanego podatku z dyrektywami 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. (²) oraz z dnia 27 października 2003 r. należy ocenić w świetle warunków ustanowionych w art. 3 ust. 2 dyrektywy z dnia 25 lutego 1992 r. dla „innego pośredniego podatku» — mianowicie realizacji jednego lub wielu szczególnych celów oraz zgodności z zasadami opodatkowania znajdującymi zastosowanie do podatku akcyzowego oraz podatku od wartości dodanej”

— czy też utrzymanie „innego pośredniego podatku” możliwe jest wyłącznie przy istnieniu zharmonizowanej akcyzy, i wreszcie czy przy takim założeniu, rozpatrywany podatek mógłby zostać uznany za akcyzę, której zgodność z tymi dwoma dyrektywami należałoby wówczas oceniać w świetle ogółu przepisów dokonujących harmonizacji przewidzianych tymi dyrektywami?”

2. Czy podatek akcyzowy od zużycia energii elektrycznej, z którego dochód przeznaczony jest zarówno na finansowanie wydatków związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i z kogeneracji oraz na wprowadzenie geograficznie ujednoczonych taryf, a także obniżanie ceny energii elektrycznej dla gospodarstw domowych o niskim dochodzie, należy traktować jako realizujący szczególne cele, w rozumieniu przepisów art. 3 ust. 2 dyrektywy z dnia 25 lutego 1992 r., powtórzonych w art. 1 ust. 2 dyrektywy z dnia 16 grudnia 2008 r. (³)?

3. Czy w sytuacji gdy tylko niektóre z realizowanych celów mogą być traktowane jako szczególne w rozumieniu tych przepisów, podatnicy mogą domagać się całkowitego zwrotu spornego podatku czy jedynie tej jego części, która wśród wszystkich wydatków, które finansuje nie spełnia przesłanki szczególnego celu?
4. W przypadku gdyby, w zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytania, system podatku na usługi użyteczności publicznej w zakresie dostawy energii elektrycznej był w całości lub w części niezgodny z zasadami opodatkowania energii elektrycznej przewidzianymi w prawie Unii, to czy art. 18 ust. 10 akapit 2 dyrektywy z dnia 27 października 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że do dnia 1 stycznia 2009 r. przestrzeganie minimalnego poziomu opodatkowania przewidzianego w tej dyrektywie stanowiło jedyny, wśród zasad opodatkowania energii elektrycznej przewidzianych w prawie Unii, obowiązek nałożony na Francję?.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB Aviabaltika/BAB Ūkio bankas

(Sprawa C-107/17)

(2017/C 161/14)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: UAB Aviabaltika

Druga strona postępowania kasacyjnego: BAB Ūkio bankas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 5 dyrektywy 2002/47⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia przepisów prawa, które przewidują, że zabezpieczenie finansowe nie wchodzi w skład aktywów pozostałych po ogłoszeniu upadłości przyjmującego zabezpieczenie (banku w stanie likwidacji)? Innymi słowy, czy państwa członkowskie są zobowiązane do ustanowienia przepisów prawa wymagających, by przyjmujący zabezpieczenie (bank) de facto był w stanie zaspokoić swoje roszczenie zabezpieczone przez zabezpieczenie finansowe (środki zgromadzone na rachunku banku oraz prawo do wysuwania roszczeń z tytułu tych środków), pomimo faktu, że zdarzenie uprawniające do egzekwowania wystąpiło po wszczęciu postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do przyjmującego zabezpieczenie (banku)?
- 2) Czy zgodnie z wykładnią systemową art. 4 ust. 1 i 5 dyrektywy 2002/47 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te przyznają dającemu zabezpieczenie prawo do żądania, by przyjmujący zabezpieczenie (bank) przede wszystkim uzyskał zaspokojenie swojego roszczenia, zabezpieczonego przez zabezpieczenie finansowe (środki zgromadzone na rachunku banku oraz prawo do wysuwania roszczeń z tytułu tych środków), poprzez wykorzystanie zabezpieczenia finansowego i, odpowiednio, nakładają na przyjmującego zabezpieczenie obowiązek nadania skuteczności takiemu żądaniu, pomimo wszczęcia względem niego postępowania likwidacyjnego?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie i zaspokojenia roszczenia przyjmującego zabezpieczenie przez dającego zabezpieczenie, które to roszczenie jest zabezpieczone przez zabezpieczenie finansowe, poprzez wykorzystanie innych aktywów dającego zabezpieczenie, czy przepisy dyrektywy 2002/47, w szczególności jej art. 4 i 8, należy interpretować w ten sposób, że dający zabezpieczenie powinien być wyłączony z zastosowania zasady równego traktowania wierzycieli przyjmującego zabezpieczenie (banku) w postępowaniu likwidacyjnym oraz że, w celu odzyskania zabezpieczenia finansowego, dającemu zabezpieczenie należy przyznać priorytetowe traktowanie względem pozostałych wierzycieli w postępowaniu likwidacyjnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. 2002, L 168, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB „Enteco Baltic”/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-108/17)

(2017/C 161/15)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Enteco Baltic”

Strona pozwana: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 143 ust. 2 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ to należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organ podatkowy państwa członkowskiego odmówił zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 143 ust. 1 lit. d) wyżej wymienionej dyrektywy wyłącznie z tej przyczyny, że w chwili importu dostawa towarów przeznaczona była dla określonego podatnika VAT, w związku z czym w zgłoszeniu przywozowym został podany jego numer identyfikacyjny VAT, jednakże – w wyniku późniejszej zmiany okoliczności – towary zostały przetransportowane do innego podatnika VAT, przy czym organ publiczny otrzymał pełne informacje o tożsamości rzeczywistego nabywcy?
- 2) Czy, w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT można interpretować w ten sposób, że dokumenty [e-AD (elektroniczny dokument administracyjny), listy przewozowe oraz potwierdzenia e-ROR (elektroniczny raport odbioru)], których wiarygodność nie została obalona, potwierdzające przetransportowanie towarów ze składu podatkowego znajdującego się na terytorium jednego państwa członkowskiego do składu podatkowego znajdującego się w innym państwie członkowskim, mogą być uznane za wystarczające dowody na okoliczność przetransportowania towarów do innego państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organ podatkowy państwa członkowskiego odmówił zastosowania zwolnienia przewidzianego w tym przepisie, jeżeli prawo do rozporządzania towarami zostało przeniesione nie bezpośrednio na nabywcę towarów, lecz za pośrednictwem wskazanych przez niego osób (przedsiębiorstwa transportowe/składy podatkowe)?
- 4) Czy praktyka administracyjna, w ramach której interpretacja tego, co należy uważać za przeniesienie prawa do rozporządzania towarami oraz jakie dowody należy przedłożyć na udokumentowanie tegoż przeniesienia, różni się w zależności od tego, czy zastosowanie ma art. 167 czy też art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT – jest niezgodna z zasadą neutralności VAT i zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań?

- 5) Czy, w związku z poborem VAT, zasada dobrej wiary obejmuje swoim zakresem prawo osób do zwolnienia z VAT z tytułu importu [na podstawie art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT] w takich przypadkach jak w postępowaniu głównym, czyli w sytuacji, gdy urząd celny odmawia podatnikowi prawa do zwolnienia z VAT z tytułu importu na tej podstawie, że nie dochował on warunków dla dalszych dostaw tych towarów na terytorium Unii Europejskiej (art. 138 dyrektywy VAT)?
- 6) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie praktyce administracyjnej państwa członkowskiego, w ramach której domniemanie, że (i) prawo do rozporządzania towarem nie zostało przeniesione na konkretnego kontrahenta oraz (ii) że podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć o ewentualnym naruszeniu przepisów o VAT przez kontrahenta, opiera się na okoliczności faktycznej, że przedsiębiorstwo porozumiewało się z kontrahentami przy pomocy środków elektronicznych oraz na tym, że po przeprowadzeniu kontroli przez organ podatkowy, ustalono iż kontrahenci nie prowadzili działalności pod wskazanymi adresami ani nie składali deklaracji VAT odnośnie transakcji prowadzonych z podatnikiem?
- 7) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że choć obowiązek udokumentowania prawa do zwolnienia podatkowego ciąży na podatniku, nie oznacza to jednak, że właściwy organ publiczny, przy rozstrzygnięciu zagadnienia przeniesienia prawa do rozporządzania towarem, nie jest zobowiązany do gromadzenia informacji dostępnych wyłącznie dla organów publicznych?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Hiszpania) w dniu 3 marca 2017 r. – Bankia S.A./Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán i María Concepción Marí Merino

(Sprawa C-109/17)

(2017/C 161/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bankia S.A.

Strona pozwana: Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán i María Concepción Marí Merino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2005/29 (¹) należy interpretować w ten sposób, że, ze względu na utrudnienie czy też uniemożliwienie kontroli sądowej umów czy też działań, na które mogą składać się nieuczciwe praktyki handlowe, sprzeczne z art. 11 tej dyrektywy są przepisy krajowe takie jak obowiązująca w Hiszpanii i dokonana w art. 695 i nast. w związku z art. 552 ust. 1 LEC [ley de enjuiciamiento civil, hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego] regulacja egzekucji zabezpieczonej hipoteką wierzytelności, w ramach której nie przewidziano możliwości przeprowadzenia przez sąd z zarówno z urzędu, jak i na wniosek strony, kontroli nieuczciwych praktyk handlowych.
- 2) Czy dyrektywę 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że sprzeczne z jej art. 11 są hiszpańskie przepisy krajowe, które nie gwarantują skutecznego stosowania kodeksu postępowania w sytuacji, gdy podmiot wszczynający egzekucję postanowi, iż nie będzie ich stosował; zob. art. 5 i 6 Real-Decreto Ley [królewskiego dekrety z mocą ustawy nr] 6/2012 z dnia 9 marca w związku z art. 15 tego aktu.

- 3) Czy art. 11 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne z nim są hiszpańskie przepisy krajowe, które nie dają konsumentowi w trakcie postępowania w przedmiocie egzekucji zabezpieczonej hipoteką wierzytelności możliwości powołania się na obowiązywanie danego kodeksu postępowania, w niniejszym przypadku odnośnie świadczenia w miejsce wykonania i wygaśnięcia długu; zob. ust. 3 załącznika do Real-Decreto Ley [królewskiego dekretu z mocą ustawy nr] 6/2012 z dnia 9 marca oraz Código de Buenas Prácticas [zbiór zasad dobrych praktyk].

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 13 marca 2017 r. – Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV/Duma Forklifts NV, G. S. International BVBA

(Sprawa C-129/17)

(2017/C 161/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV

Strona pozwana: Duma Forklifts NV, G. S. International BVBA

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy na podstawie art. 5 dyrektywy 2008/95/WE (¹) i art. 9 rozporządzenia (WE) Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (²) właściciel znaku towarowego ma prawo do sprzeciwienia się temu, by osoba trzecia bez jego zgody usuwała wszystkie znajdujące się na towarach oznaczenia, które są identyczne ze znakami towarowymi (de-branding), jeżeli towary te – jak w przypadku towarów objętych procedurą składu celnego – nie zostały jeszcze wprowadzone do obrotu w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a dokonywane przez osobę trzecią usuwanie ma na celu przywóz towarów lub ich wprowadzenie do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym?
- b) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze lit. a) zależy od tego, czy przywóz lub wprowadzenie do obrotu towarów w Europejskim Obszarze Gospodarczym następuje pod własnym znakiem identyfikacyjnym umieszczonym przez osobę trzecią (re-branding)?
- 2) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze ma wpływ to, że w ten sposób przywiezione lub wprowadzone do obrotu towary są ciągle rozpoznawalne dla właściwego kręgu odbiorców składającego się z przeciętnych konsumentów po wyglądzie zewnętrznym lub modelu jako pochodzące od właściciela znaku towarowego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

(²) Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba – w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 lutego 2017 r. w sprawie T-479/14 Kendrion/Unia Europejska, wniesione w dniu 24 marca 2017 r. przez Unię Europejską

(Sprawa C-150/17 P)

(2017/C 161/18)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości (przedstawiciele: J. Inghelram i E. Beysen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kendrion NV, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku;
- oddalenie żądania podnoszonego przez Kendrion w postępowaniu w pierwszej instancji i dotyczącego naprawienia podnoszonej szkody, względnie – absolutnie ewentualnie – obniżenie wymiaru owej szkody do kwoty 175 709,87 EUR;
- obciążenie Kendrion kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia związku przyczynowego, ponieważ Sąd uznał, że naruszenie rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia stanowi miarodajną przyczynę powstania podnoszonej szkody polegającej na poniesieniu kosztów gwarancji, podczas gdy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem miarodajną przyczyną poniesienia owych kosztów jest decyzja przedsiębiorstwa o niezapłaceniu grzywny w trakcie trwania postępowania zawisłego przed sądem unijnym.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia prawa poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia szkody, ponieważ Sąd odmówił zastosowania do podnoszonej szkody związanej z poniesionymi kosztami gwarancji bankowej takich samych wymogów jak w przypadku szkody związanej z zapłatą odsetek od kwoty grzywny, mianowicie wymogu by skarżący w pierwszej instancji wykazał, że obciążenie finansowe związane z zapłatą odsetek było wyższe aniżeli korzyść, którą mógł on osiągnąć z niezapłacenia grzywny.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa poprzez dokonanie błędnej wykładni okresu, w którym powstała podnoszona szkoda oraz brak uzasadnienia w tym zakresie, ponieważ nie przedstawiając uzasadniających to względów Sąd orzekł, że okres, w którym powstała podnoszona szkoda wynikała z poniesienia kosztów gwarancji może różnić się od okresu ustalenia przez Sąd bezprawnego działania, które doprowadziło do powstania rzeczonyj szkody.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice
(England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu
24 marca 2017 r. – Swedish Match AB/Secretary of State for Health**

(Sprawa C-151/17)

(2017/C 161/19)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Swedish Match AB

Druga strona postępowania: Secretary of State for Health

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 lit. c) oraz art. 17 dyrektywy 2014/40/UE są nieważne ze względu na:

- I. Naruszenie ogólnej zasady niedyskryminacji prawa Unii;
- II. Naruszenie ogólnej zasady proporcjonalności prawa Unii;
- III. Naruszenie art. 5 ust. 3 TUE oraz zasady subsydiarności prawa Unii;

IV. Naruszenie art. 296 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”);

V. Naruszenie art. 34 i 35 TFUE; oraz

VI. Naruszenie art. 1, 7 oraz 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2017 r. – Komisja/Portugalia

(Sprawa C-170/17)

(2017/C 161/20)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Yerrell i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

1. stwierdzenie, że wydając specjalne krajowe prawa jazdy upoważniające do kierowania pojazdami należącymi do kategorii zharmonizowanej AM, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy ⁽¹⁾;
2. stwierdzenie, że, nie zapewniając tego, iż jedna osoba może być posiadaczem tylko jednego prawa jazdy, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 5 lit. b) dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy;
3. obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zakresie dotyczącym zobowiązań ciążących na Republice Portugalskiej na mocy art. 4 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 2 lit. a) oraz art. 7 ust. 5 lit. b) dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. Komisja jest zdania, że to państwo członkowskie nie przyjęło koniecznych środków przed upływem terminu ustalonego w uzasadnionej opinii. Administracja portugalska, wskazując w piśmie z dnia 15 grudnia 2016 r., że dokona ona w przyszłości zmian ustawodawczych w tym względzie, sama potwierdziła, iż nie przyjęła tych środków.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 403, s. 18

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 17 lutego 2017 r. w sprawie T-40/15, ASPLA i Armando Álvarez/Unia Europejska, wniesione w dniu 5 kwietnia 2017 r. przez Unię Europejską, reprezentowaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-174/17 P)

(2017/C 161/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Inghelram, Á.M. Almendros Manzano i P. Giusta, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Plásticos Españoles, S.A. (ASPLA), Armando Álvarez S.A. i Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku.
- Oddalenie jako bezzasadnego przedstawionego w pierwszej instancji przez spółki ASPLA i Armando Álvarez żądania zmierzającego do uzyskania odszkodowania w kwocie 3 495 038,66 EUR za szkodę, jaką skarżące miały ponieść z powodu przekroczenia rozsądnego terminu do wydania orzeczenia.
- Obciążenie spółek ASPLA i Armando Álvarez kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni pojęcia związku przyczynowego ze względu na to, że Sąd orzekł, iż nieprzestrzeganie rozsądnego terminu do wydania orzeczenia stanowiło decydującą przyczynę potencjalnej szkody polegającej na zapłacie kosztów gwarancji bankowej, mimo, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem decydującą przyczyną zapłaty tych kosztów jest dokonany przez samo przedsiębiorstwo wybór, by nie uiszczać grzywny w trakcie postępowania przed sądem Unii.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa przy dokonywaniu wykładni pojęcia szkody, ze względu na to, że Sąd nie zastosował do potencjalnej szkody wynikającej z zapłaty kosztów gwarancji bankowej tego samego wymogu, jaki nałożył w odniesieniu do potencjalnej szkody wynikającej z zapłaty odsetek od kwoty grzywny, a mianowicie, wymogu, iż skarżące w pierwszej instancji powinny wykazać, że obciążenie finansowe związane z zapłatą odsetek od kwoty grzywny było wyższe od korzyści, jaką mógł przynieść skarżącym brak zapłaty grzywny.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 28 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Roma – Włochy) X/Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-167/15) ⁽¹⁾

(2017/C 161/22)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 10 marca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – Sociedade Metropolitana de Desenvolvimento SA/Banco Santander Totta SA

(Sprawa C-136/16) ⁽¹⁾

(2017/C 161/23)

Język postępowania: portugalski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 10.5.2016.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Ministério da Saúde, Administração Regional de Saúde de Lisboa e Vale do Tejo, I.P./João Carlos Lombo Silva Cordeiro

(Sprawa C-229/16) ⁽¹⁾

(2017/C 161/24)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 8.8.2016.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 marca 2017 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga, interwenient: Republika Francuska

(Sprawa C-511/16) ⁽¹⁾

(2017/C 161/25)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – CPME i in./Rada

(Sprawa T-422/13) ⁽¹⁾

[Dumping — Przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii — Przegląd wygaśnięcia środków — Wniosek Komisji o odnowienie rzeczonych środków — Decyzja Rady o zakończeniu postępowania bez nałożenia tych środków — Skarga o stwierdzenie nieważności — Artykuł 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia istotnej szkody — Artykuł 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 — Interes Unii — Oczywiste błędy w ocenie — Obowiązek uzasadnienia — Skarga o odszkodowanie]

(2017/C 161/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Committee of Polyethylene Terephthalate (PET) Manufacturers in Europe (CPME) (Bruksela, Belgia) i 10 innych skarżących, których nazwy znajdują się w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokat L. Ruessmann, i J. Beck, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele S. Boelaert i J.-P. Hix, pełnomocnicy, wspierani przezde B. O'Connora, solicitor i adwokata S. Gubla)

Interwenienci popierający żądania strony skarżącej: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland, A. Demeneix i M. França, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: European Federation of Bottled Waters (EFBW) (Bruksela, Belgia), Caiba, SA (Paterna, Hiszpania), Coca-Cola Enterprises Belgium (CCEB) (Anderlecht, Belgia), Danone (Paryż, Francja), Nestlé Waters Management & Technology (Issy-les-Moulineaux, Francja), Pepsico International Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Refresco Gerber BV (Rotterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: E. McGovern, barrister)

Przedmiot

Po pierwsze, skarga, w oparciu o art. 263 TFUE, o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Rady 2013/226/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie odrzucenia wniosku dotyczącego rozporządzenia wykonawczego Rady nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 oraz kończącego przegląd wygaśnięcia dotyczącego przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indonezji i Malezji, w zakresie, w jakim wniosek ten nałożyłby ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii (Dz.U. 2013, L 136, s. 12), w zakresie, w jakim odrzucono w niej wniosek dotyczący nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz pochodzący z Indii, Tajwanu i Tajlandii oraz zakończono postępowanie w sprawie przeglądu dotyczącego tego przywozu, i po drugie, skarga, w oparciu o art. 268 TFUE, o naprawienie szkody, jaką podnoszą skarżące.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Rady 2013/226/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie odrzucenia wniosku dotyczącego rozporządzenia wykonawczego Rady nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 oraz kończącego przegląd wygaśnięcia dotyczącego przywozu niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indonezji i Malezji, w zakresie, w jakim wniosek ten nałożyłby ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Tajwanu i Tajlandii, w zakresie, w jakim odrzucono w niej wniosek dotyczący nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz pochodzący z Indii, Tajwanu i Tajlandii oraz zakończono postępowanie w sprawie przeglądu dotyczącego przywozu politereftalanów etylenu (PET) z tych trzech państw.

- 2) Oddala się żądania odszkodowawcze.
- 3) *Committee of Polyethylene Terephthalate (PET) Manufacturers in Europe (CPME), Cepsa Química, SA, Equipolymers Srl, Indorama Ventures Poland sp. z o.o., Lotte Chemical UK Ltd, M & G Polimeri Italia SpA, Novapet, SA, Ottana Polimeri Srl, UAB Indorama Polymers Europe, UAB Neo Group i UAB Orion Global pet* pokrywają własne koszty, z wyjątkiem kosztów wskazanych w pkt 5 poniżej.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.
- 5) *European Federation of Bottled Waters (EFBW), Caiba, SA, Coca-Cola Enterprises Belgium (CCEB), Danone, Nestlé Waters Management & Technology, Pepsico International Ltd i Refresco Gerber BV* oprócz własnych kosztów pokrywają koszty poniesione przez skarżące z powodu ich interwencji.
- 6) Komisja pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 325 z 9.11.2013

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Regione autonoma della Sardegna/Komisja

(Sprawa T-219/14) (¹)

(Pomoc państwa — Transport morski — Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych — Podwyższenie kapitału — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Postawienie w stan likwidacji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy — Zachowanie interesu prawnego — Brak umorzenia postępowania — Pojęcie pomocy — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Kryterium inwestora prywatnego — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie prawa — Zarzut niezgodności z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Decyzja 2011/21/UE — Wytyczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw — Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych — Wyrok Altmark)

(2017/C 161/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Regione autonoma della Sardegna (Włochy) (przedstawiciele: T. Ledda, S. Sau, G. M. Roberti, G. Bellitti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Conte, D. Grespan i A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Compagnia italiana di navigazione SpA (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: początkowo F. Sciaudone, R. Sciaudone, D. Fioretti i A. Neri, następnie M. Merola, B. Carnevale i M. Toniolo, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji C(2013) 9101 final z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie środków pomocy SA.32014 (2011/C), SA.32015 (2011/C) i SA.32016 (2011/C), które Regione autonoma della Sardegna wprowadził na rzecz Saremaru, w zakresie, w jakim Komisja uznała w tej decyzji środek w postaci rekompensaty z tytułu świadczenia usługi publicznej oraz podwyższenie kapitału za pomoc państwa, uznała te środki za niezgodne z rynkiem wewnętrznym oraz nakazała ich odzyskanie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Regione autonoma della Sardegna (Włochy) zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską i Compagnia Italiana di Navigazione SpA.

(¹) Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Saremar/Komisja(Sprawa T-220/14) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Transport morski — Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych — Podwyższenie kapitału — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Postawienie w stan likwidacji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy — Zachowanie interesu prawnego — Brak umorzenia postępowania — Pojęcie pomocy — Usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym — Kryterium inwestora prywatnego — Oczywisty błąd w ocenie — Naruszenie prawa — Zarzut niezgodności z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Decyzja 2011/21/UE — Wytyczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw — Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych — Wyrok Altmark)

(2017/C 161/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Saremar – Sardegna Regionale Marittima SpA (Cagliari, Włochy) (przedstawiciele: G. M. Roberti, G. Bellitti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Conte, D. Grespan i A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Compagnia italiana di navigazione SpA (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: początkowo F. Sciaudone, R. Sciaudone, D. Fioretti i A. Neri, następnie M. Merola, B. Carnevale i M. Toniolo, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji C(2013) 9101 final z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie środków pomocy SA.32014 (2011/C), SA.32015 (2011/C) i SA.32016 (2011/C), które Regione autonoma della Sardegna wprowadził na rzecz Saremaru, w zakresie, w jakim Komisja uznała w tej decyzji środek w postaci rekompensaty z tytułu świadczenia usługi publicznej oraz podwyższenie kapitału za pomoc państwa, uznała te środki za niezgodne z rynkiem wewnętrznym oraz nakazała ich odzyskanie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Saremar – Sardegna Regionale Marittima SpA zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską i Compagnia Italiana di Navigazione SpA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – HB i in./Komisja(Sprawa T-361/14) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne — Europejska inicjatywa obywatelska — Ochrona bezpańskich zwierząt — Skutki psychologiczne dla dorosłych i dla dzieci — Odmowa rejestracji — Oczywisty brak uprawnień Komisji — Artykuł 4 ust. 2 lit. b) i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 211/2011]

(2017/C 161/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HB (Linz, Austria) i sześciu innych skarżących, których nazwiska wymieniono w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo adwokat C. Kolar, następnie adwokat F. Moyses)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Krämer i J. Vondung, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 2119 final z dnia 26 marca 2014 r. oddalającej wniosek o rejestrację inicjatywy obywatelskiej o nazwie „Ethics for Animals and Kids”.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HB i inni skarżący, których nazwiska wymieniono w załączniku, zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 409 z 17.11.2014.

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Alkarim for Trade and Industry/Rada

(Sprawa T-35/15) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii —
Zamrożenie środków finansowych — Oczywisty błąd w ocenie)

(2017/C 161/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alkarim for Trade and Industry LLC (Tal Kurdi, Syria) (przedstawiciele: adwokaci J.P. Buyle i L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo G. Étienne i S. Kyriakopoulou, następnie S. Kyriakopoulou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/730/WPZiB z dnia 20 października 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2014, L 301, s. 36; sprostowanie Dz.U. 2014, L 305, s. 116) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1105/2014 z dnia 20 października 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2014, L 301, s. 7; sprostowanie Dz.U. 2014, L 305, s. 115) w zakresie, w jakim nazwa skarżącej została umieszczona w wykazie osób i podmiotów, wobec których mają zastosowanie środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Rady 2014/730/WPZiB z dnia 20 października 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1105/2014 z dnia 20 października 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim dotyczą one Alkarim for Trade and Industry LLC.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Alkarim for Trade and Industry.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 16.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Francja/Komisja(Sprawa T-344/15) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr^o 1049/2001 — Dokumenty przekazane w ramach procedury przewidzianej dyrektywą 98/34/WE — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Udzielenie dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony postępowań sądowych — Wyjątek dotyczący ochrony celów kontroli, dochodzenia i audytu — Uprzednia zgoda państwa członkowskiego]

(2017/C 161/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas i F. Fize, następnie D. Colas i B. Fodda, oraz w końcu D. Colas, B. Fodda i E. de Moustier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i F. Clotuche Duvieusart, pełnomocnicy)

Interwenient, popierający żądania strony skarżącej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, T. Müller i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Ares(2015) 1681819 z dnia 21 kwietnia 2015 r. udzielającej obywatelowi dostępu do dokumentów przekazanych przez Republikę Francuską w ramach procedury przewidzianej dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. 1998, L 204, s. 37).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 3) Republika Czeska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 17.8.15

Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Renfe-Operadora/EUIPO (AVE)(Sprawa T-367/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy AVE — Częściowe unieważnienie — Odwołanie wniesione do izby odwoławczej w języku innym niż język postępowania — Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Obowiązek należytej staranności]

(2017/C 161/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Renfe-Operadora, Entidad Pública Empresarial (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.B. Devaureix i M.I. Hernández Sandoval)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 kwietnia 2015 r. (sprawa R 712/2014-5) dotyczącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Renfe-Operadora, Entidad Pública Empresarial* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.

**Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Metabolic Balance Holding/EUIPO (Metabolic Balance)
(Sprawa T-594/15) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Metabolic Balance — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 161/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Metabolic Balance Holding GmbH (Isen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Riegger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Fischer i J. Németh, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 sierpnia 2015 r. (sprawa R 2156/2014-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego Metabolic Balance jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Metabolic Balance Holding GmbH* pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez EUIPO.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 30.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Tractel Greifzug/EUIPO – Shenxi Machinery (Kształt wciągarki z napędem motorycznym)

(Sprawa T-621/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt wciągarki z napędem motorycznym — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego — Artykuł 7 ust. 1 lit. a) pkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 161/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tractel Greifzug GmbH (Bergisch Gladbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Lüken i C. Maierhöfer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Shenxi Machinery Co. Ltd (Wuxi, Chiny) (przedstawiciel: adwokat C. Vossius)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 września 2015 r. (sprawa R 1658/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Shenxi Machinery a Tractel Greifzug.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tractel Greifzug GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) Shenxi Machinery Co. Ltd pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Nanu-Nana Joachim Hoepf/EUIPO – Fink (NANA FINK)

(Sprawa T-39/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy NANA FINK — Wcześniejszy słowny znak towarowy Unii Europejskiej NANA — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Obowiązek rozpoznania odwołania w całości]

(2017/C 161/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: T. Boddien, avocat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Nadine Fink (Bazylea, Szwajcaria)

Przedmiot

Odwołanie od decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 listopada 2015 r. (sprawa R 679/2014 1), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Nanu-Nana Joachim Hoepf a Nadine Fink.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 12 listopada 2015 r. (sprawa R 679/2014-1), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG a Nadine Fink, w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza nie rozpoznała złożonego do niej odwołania w odniesieniu do objętych graficznym znakiem towarowym, który był przedmiotem rejestracji międzynarodowej nr 1111651 wskazującej Unię Europejską, „metali szlachetnych i ich stopów”, należących do klasy 14 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Azanta/EUIPO – Novartis (NIMORAL)

(Sprawa T-49/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NIMORAL — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy NEORAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 161/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Azanta A/S (Hellerup, Dania) (przedstawiciel: adwokat M. Hoffgaard Rasmussen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 grudnia 2015 r. (sprawa R 634/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Novartis a Azanta.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Azanta A/S zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Policolor/EUIPO – CWS-Lackfabrik Conrad W. Schmidt (Policolor)

(Sprawa T-178/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Policolor — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy ProfiColor — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]

(2017/C 161/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Policolor SA (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat M. Comanescu)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Rajh, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: CWS-Lackfabrik Conrad W. Schmidt GmbH & Co. KG (Düren-Merken, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 stycznia 2016 r. (sprawa R 346/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy CWS-Lackfabrik Conrad W. Schmidt a Policolor.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Policolor SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Aldi/EUIPO (ViSAGE)

(Sprawa T-219/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ViSAGE — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 161/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, C. Fürsen i N. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 lutego 2016 r. (sprawa R 507/2015-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego ViSAGE jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Aldi GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 27.6.2016.

**Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Entreprise commune Clean Sky 2/Scouring Environment
(Sprawa T-238/16) ⁽¹⁾**

[Klauzula arbitrażowa — Umowa o udzielenie dotacji zawarta w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) — Niewykonanie umowy — Zwrot kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Odsetki za zwłokę — Postępowanie zaoczne]

(2017/C 161/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Entreprise commune Clean Sky 2 (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik, wspierany przez adwokata M. Velardo)

Strona pozwana: Scouring Environment SARL (Tauriac, Francja)

Przedmiot

Oparte na art. 272 TFUE żądanie zasądzenia od Scouring Environment zwrotu zaliczki wypłaconej w ramach umowy o udzielenie dotacji nr 287071, powiększonej o odsetki za zwłokę.

Sentencja

- 1) Zasądza się od Scouring Environment SARL zwrot na rzecz wspólnego przedsiębiorstwa Clean Sky 2 kwoty 60 000 EUR, powiększonej o odsetki za zwłokę w wysokości 3,65 % rocznie, licząc od dnia 12 września 2014 r. aż do dnia całkowitej spłaty długu.
- 2) Scouring Environment zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2017 r. – Anta (China)/EUIPO (Przedstawienie dwóch linii tworzących kąt ostry)

(Sprawa T-291/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego dwie linie tworzące kąt ostry — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2017/C 161/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Anta (China) Co. Ltd (Jinjiang City, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci A. Franke i K. Hammerstingl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 marca 2016 r. (sprawa R 1292/2015-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego dwie linie tworzące kąt ostry jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Anta (China) Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2017 r. – Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA

(Sprawa T-348/16) ⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji — Umowa Minatran — Koszty kwalifikowalne — Postępowanie zaoczne)

(2017/C 161/41)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (przedstawiciele: M. Pesquera Alonso i F. Sgritta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia, że wierzytelność, na którą opiewa nota debetowa pozwanej nr 3241606289 z dnia 26 maja 2016 r. wystawiona w celu odzyskania od skarżącej wynoszącej 245 525,43 EUR części dotacji, którą ta uzyskała w ramach projektu Minatran, jest bezpodstawna oraz że kwota ta odpowiada wydatkom kwalifikowalnym.

Sentencja

- 1) Wierzytelność, na którą opiewa nota debetowa Agencji Wykonawczej Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) nr 3241606289 z dnia 26 maja 2016 r. wystawiona w celu odzyskania od Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis wynoszącej 245 525,43 EUR części dotacji, którą ta uzyskała w ramach projektu Minatran, jest bezpodstawna i kwota ta odpowiada wydatkom kwalifikowalnym.
- 2) Częściowe odzyskanie poprzez potrącenie w kwocie 132 192,12 EUR dochodzonej wierzytelności jest sprzeczne z zawartą w dniu 18 sierpnia 2008 r. umową o udzielenie dotacji nr 211166 w celu wykonania projektu Minatran i z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.
- 3) ERCEA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 18 stycznia 2017 r. – Banco Popular Español/EUIPO EUIPO – Pledgeling (p)

(Sprawa T-407/16) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie zgłoszenia do rejestracji — Umorzenie postępowania)

(2017/C 161/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Banco Popular Español, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Pledgeling LLC (Houston, Teksas, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1693/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Banco Popular Español, SA a Pledgeling LLC.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Banco Popular Español, SA zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 19.9.2016.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2017 r. – RW/Komisja

(Sprawa T-170/17)

(2017/C 161/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RW (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi et T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 2 marca 2017 r., mocą której skarżący został z urzędu przeniesiony na emeryturę z dniem 1 czerwca 2017 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego naruszenia art. 47 i 52 regulaminu pracowniczego, ponieważ w chwili wydania zaskarżonej decyzji strona skarżąca nie osiągnęła jeszcze wieku przeniesienia na emeryturę z urzędu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zakresu stosowania art. 42c regulaminu pracowniczego, ponieważ strona pozwana uznała, że przepis ten znajdował zastosowanie wobec urzędników, którzy choć osiągnęli wiek emerytalny (czyli mogą ubiegać się o przejście na emeryturę bez obniżenia uprawnień emerytalnych), nie osiągnęli jednak jeszcze wieku, w którym organ powołujący jest zobowiązany przenieść ich na emeryturę z urzędu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ strona pozwana nie udzieliła żadnej wystarczającej wskazówki pozwalającej stronie skarżącej czy Sądowi na dokonanie kontroli zasadności twierdzenia, że przeprowadziła pogłębioną analizę potrzeb innych służb Komisji, po zakończeniu której doszła do wniosku, że niemożliwe było znalezienie nowego stanowiska pracy dla strony skarżącej w jednej z tych służb, które to stanowisko odpowiadałoby obecnym umiejętnościom strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2017 r. – TestBioTech/Komisja

(Sprawa T-173/17)

(2017/C 161/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TestBioTech eV (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: K. Smith, QC, oraz J. Stevenson, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 stycznia 2017 r., w której oddalono wniosek strony skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej dotyczącej decyzji wykonawczych Komisji (UE) 2016/1215⁽¹⁾, (UE) 2016/1216⁽²⁾ oraz (UE) 2016/1217⁽³⁾ z dnia 22 lipca 2016 r. zezwalających na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003⁽⁴⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie genetycznie modyfikowanej żywności i pasz”) zmodyfikowanych genetycznie nasion soi odpowiednio FG 72, MON 87708 x MON 89788 oraz MON 87705 x MON 89788;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo jeden zarzut dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze zobowiązań nałożonych na nią na mocy rozporządzenia w sprawie genetycznie modyfikowanej żywności i pasz, w szczególności w art. 14 i 16 tego rozporządzenia, gdyż nie przeprowadziła pełnych i odpowiednich ocen bezpieczeństwa przed zatwierdzeniem do wprowadzeniem do obrotu albo nie zapewniła skutecznego monitorowania po owym zatwierdzeniu.

Komisja błędnie oparła się na prawie UE właściwym w zakresie kontroli pestycydów, gdyż prawo to nie normuje konkretnie organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1215 z dnia 22 lipca 2016 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję FG72 (MST-FGØ72-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. 2016 L 199, s. 16).

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1216 z dnia 22 lipca 2016 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87708 x MON 89788 (MON-877Ø8-9 x MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 4580) (Dz.U. 2016 L 199, s. 22).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1217 z dnia 22 lipca 2016 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87705 x MON 89788 (MON-877Ø5-6 x MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. 2016 L 199, s. 28)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. 2003 L 268, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2017 r. – EM Research Organization/EUIPO – Christoph Fischer i in. (EM)

(Sprawa T-180/17)

(2017/C 161/45)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: EM Research Organization, Inc. (Okinawa, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci J. Liesegang, M. Jost i N. Lang)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Christoph Fischer GmbH (Stephanskirchen, Niemcy), Ole Weinkath (Hünxe-Drevenack, Niemcy), Multikraft Produktions-und Handels GmbH (Pichl/Wels, Austria), Phytodor AG (Buochs, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny międzynarodowy znak towarowy „EM” – zgłoszenie nr 2 829 851

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 2442/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 145 i art. 57 ust. 5 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2017 r. – Novartis/EUIPO – Chiesi Farmaceutici (AKANTO)

(Sprawa T-182/17)

(2017/C 161/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat L. Junquera Lara)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Chiesi Farmaceutici SpA (Parma, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „AKANTO” – zgłoszenie nr 13 289 781

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 531/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- orzeczenie, że art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 nie stoi na przeszkodzie rejestracji przedmiotowego znaku towarowego (unijny znak towarowy nr 13 289 781) w odniesieniu do towarów z klasy 5, które zostały określone w zgłoszeniu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Leifheit/EUIPO (Przedstawienie czterech zielonych kwadratów)

(Sprawa T-184/17)

(2017/C 161/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Leifheit AG (Nassau, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Hasselblatt, V. Töbelmann i P. Schneider)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego (Przedstawienie czterech zielonych kwadratów) – zgłoszenie nr 14 781 819

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 1115/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – PlasticsEurope/ECHA**(Sprawa T-185/17)**

(2017/C 161/48)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* PlasticsEurope (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i F. Mattioli)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Chemikaliów**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji ECHA opublikowanej w dniu 12 stycznia 2017 r. dotyczącej umieszczenia bisfenolu A na kandydackiej liście substancji w celu objęcia zgodnie z art. 59 rozporządzenia REACH procedurą uzyskania zezwolenia jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy;
- obciążenie ECHA kosztami postępowania; oraz
- podjęcie dalszych wymaganych środków prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że sporna decyzja narusza art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH
 - Zaskarżona decyzja narusza art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. 2006 L 396, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”), gdyż zastosowania półproduktu są wyłączone z całego tytułu VII zgodnie z art. 2 ust. 8 lit. b) rozporządzenia REACH, a zatem pozostają poza zakresem stosowania art. 57 i 59 oraz poza zakresem udzielania zezwoleń.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności
 - Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, gdyż umieszczenie zastosowań półproduktu na kandydackiej liście wykracza poza to, co jest odpowiednie i konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu i nie jest najtańszym środkiem, z którego mogła skorzystać Europejska Agencja Chemikaliów.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, gdy nie uwzględniła pozostającej do jej dyspozycji informacji wskazującej na stosowanie BPA jako półproduktu.
 - Europejska Agencja Chemikaliów nie uwzględniła informacji udostępnionej na mocy rozporządzenia REACH w aktach załącznika XV w odniesieniu do BPA.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2017 r. – Unipreus/EUIPO – Wallapop (wallapop)**(Sprawa T-186/17)**

(2017/C 161/49)

Język skargi: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* Unipreus, SL (Lleida, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Rivadulla Oliva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Wallapop, SL (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Wallapop, SL

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „wallapop” – zgłoszenie nr 13 268 941

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 stycznia 2017 r. w sprawach R 2350/2015-5 i R 2530/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- wydanie orzeczenia zmieniającego zaskarżoną decyzję poprzez odmowę dokonania rejestracji unijnego znaku towarowego „wallapop” (nr 13 268 941) dla następujących usług z klasy 35: „usługi handlu online, gdzie sprzedający zamieszczają posty z produktami lub usługami oferowanymi na sprzedaż i gdzie zakup lub licytacja są dokonywane za pośrednictwem Internetu w celu ułatwienia sprzedaży towarów i usług przez osoby trzecie przez sieć komputerową; dostarczanie opinii wartościujących oraz ocen towarów i usług osób sprzedających, wartości i cen towarów i usług osób sprzedających, efektywności osób kupujących i sprzedających, dostawy oraz ogólnych doświadczeń handlowych z nimi związanych; dostarczanie przewodników reklamowych do przeszukiwania on-line zawierających towary i usługi sprzedających on-line; dostarczanie przeszukiwalnych baz danych on-line z opiniami dla kupujących i sprzedających; usługi badania rynku; usługi badawcze, dostarczanie raportów, doradztwo i konsultacje w zakresie tendencji rynkowych; usługi w zakresie dostarczania informacji handlowych związanych z produktami i/lub usługami, ocenami i klasyfikacjami tego rodzaju produktów i usług, jak również nabywcami i sprzedawcami tego rodzaju produktów i/lub usług; usługi wyszukiwania, zbierania, systematyzacji, przetwarzania i dostarczania informacji handlowych na rzecz osób trzecich”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 207/2009; w szczególności Izba Odwoławcza w swej decyzji nie dokonała prawidłowej interpretacji tego przepisu w odniesieniu do usług, których dotyczą znaki towarowe WALA i WALLAPOP w świetle kryteriów interpretacyjnych wynikających z wyroku z dnia 29 września 1998 r., Canon Kabushiki Kaisha/Metro-Goldwyn Mayer (C-39/97, EU:C:1998:342).

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Mega Liner)

(Sprawa T-187/17)

(2017/C 161/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bernard Krone Holding SE & Co. KG (Spelle, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte T. Weeg i K. Lüken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Mega Liner” – zgłoszenie nr 14 473 094

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 442/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2017 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Coil Liner)

(Sprawa T-188/17)

(2017/C 161/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bernard Krone Holding SE & Co. KG (Spelle, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Weeg i K. Lüken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Coil Liner” – zgłoszenie nr 14 473 193

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. w sprawie R 443/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym oddalenia odwołania;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – CeramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Kształt kulki biodrowej)

(Sprawa T-193/17)

(2017/C 161/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: CeramTec (Plochingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i E. Nicolás Gómez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: C5 Medical Werks (Grand Junction, Kolorado, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy w kolorze różowym (Przedstawienie kulki biodrowej) – unijny znak towarowy nr 10 214 179

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie R 929/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej lub – w razie wstąpienia do postępowania C5 Medical Werks – interwenienta.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 i 83 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – CeramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Przedstawienie kulki biodrowej)

(Sprawa T-194/17)

(2017/C 161/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: CeramTec (Plochingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i E. Nicolás Gómez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: C5 Medical Werks (Grand Junction, Kolorado, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Kolorowy graficzny unijny znak towarowy w kolorze różowym (Przedstawienie kulki biodrowej) – unijny znak towarowy nr 10 214 112

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie R 928/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej lub – w razie wstąpienia do postępowania C5 Medical Werks – interwenienta.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 i 83 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2017 r. – QD/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa T-199/17)

(2017/C 161/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: QD (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmownej EUIPO z dnia 2 czerwca 2016 r., doręczonej stronie skarżącej w dniu 3 czerwca 2016 r., w sprawie drugiego przedłużenia umowy o pracę ze stroną skarżącą w charakterze członka personelu tymczasowego na podstawie art. 2 lit. f) WZIP; i
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia właściwych przepisów Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i WZIP, czyli art. 110 regulaminu pracowniczego oraz art. 2 lit. f) i art. 8 WZIP.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku lojalności i staranności przez EUIPO.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji (art. 41 ust. 1, 2 i 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) przez EUIPO.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia wymogów rozporządzenia (WE) nr 45/2001⁽¹⁾ a w szczególności art. 27 ust. 1 i 2 lit. b) tego rozporządzenia przez EUIPO.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez EUIPO uzasadnionych oczekiwań strony skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2017 r. – Alfa Laval Flow Equipment (Kunshan)/Komisja

(Sprawa T-204/17)

(2017/C 161/55)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Alfa Laval Flow Equipment (Kunshan) Co. Ltd (Kunshan, Chińska Republika Ludowa) (przedstawiciele: adwokaci A. Johansson i C. Dackö)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/141 z dnia 26 stycznia 2017 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej, nawet obrobionych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”) w zakresie, w jakim dotyczy to spawanych doczołowo łączników rur i przewodów rurowych ze stali nierdzewnej, które mają średnią chropowatość powierzchni poniżej 0,8 mikrometra od wewnątrz rur i spawanych doczołowo łączników rur, ale nie na zewnątrz;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony.

Strona skarżąca podnosi, że definicja produktu będącego przedmiotem ankiety zmieniła się pomiędzy ostatecznym poprawionym dokumentem informacyjnym a przyjęciem rozporządzenia wykonawczego, ze szkodą dla strony skarżącej. Strona skarżąca podnosi, że Komisja wyjaśniła następnie, że przewidziano istotną zmianę. Strona skarżąca nie miała możliwości zgłoszenia uwag w sprawie zmiany przed wejściem w życie rozporządzenia. Twierdzi, że na żadnym etapie ankiety Komisja nie poinformowała zainteresowanych, że wymóg dotyczący chropowatości powierzchni produktów w celu uniknięcia ceł, może mieć zastosowanie zarówno do powierzchni wewnętrznych, jak i zewnętrznych produktów, odchodząc tym samym od europejskich norm produktów w zakresie artykułów sanitarnych. W związku z tym strona skarżąca miała uzasadnione oczekiwania, że to wykluczenie produktów odpowiada deklarowanemu celowi wykluczenia artykułów sanitarnych, a tym samym została pozbawiona rzeczywistej możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie zakresu stosowania wykluczenia produktów.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

Strona skarżąca podnosi, że Komisja w żadnym momencie nie podała przyczyny rozróżnienia, jakiego dokonała pomiędzy z jednej strony, artykułami sanitarnymi o chropowatości powierzchni wewnętrznej poniżej 0,8 mikrometra i chropowatości powierzchni zewnętrznej powyżej 0,8 mikrometra a z drugiej strony artykułami sanitarnymi o chropowatości powierzchni zarówno wewnętrznej jak i zewnętrznej poniżej 0,8 mikrometrów. Skarżąca twierdzi, że wprowadzenie takiego rozróżnienia oznacza, że powody podane przez Komisję w celu uzasadnienia wykluczenia produktów są nielogiczne i stoją w sprzeczności z definicją produktów z art. 1 rozporządzenia wykonawczego

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności danego wypadku.

Skarżąca podnosi, że rozróżnienie dokonane między różnymi artykułami sanitarnymi nie wydaje się być poprzedzone starannym badaniem, lecz jedynie niczym nieopartym wnioskiem uczestnika zaangażowanego na znacznie późniejszym etapie ankiety. Skarżąca twierdzi, że nie badając w głębszy sposób takiego rozróżnienia oraz sposobu, w jaki wpływa na osiągnięcie celu określonego w motywach rozporządzenia wykonawczego, Komisja uchybiła swemu obowiązkowi starannego i bezstronnego badania istotnych okoliczności.

4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ z zamiarem wykluczenia artykułów sanitarnych, która nie konkurują z przemysłowymi artykułami sanitarnymi, określiła kryteria wykluczenia, które sprawiają, że jedynie niewielka część artykułów sanitarnych stosowanych w Unii Europejskiej podlega wykluczeniu. W rezultacie większość artykułów sanitarnych podlega cłom, nawet jeśli nie konkurują one z produktami przemysłu Unii Europejskiej. Skarżąca twierdzi, że Komisja wyciągnęła oczywiście błędne wnioski z otrzymanych dokumentów, a także oparła się na nieprawidłowych danych.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2017 r. – SSP Europe/EUIPO (SECURE DATE SPACE)

(Sprawa T-205/17)

(2017/C 161/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: SSP Europe GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Bittner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „SECURE DATE SPACE” – zgłoszenie nr 14 056 998

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 stycznia 2017 r. w sprawie R 2467/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji (doręczonej w dniu 9 lutego 2017 r.);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2017 r. – International Gaming Projects/EUIPO – Zitro IP (TRIPLE TURBO)

(Sprawa T-210/17)

(2017/C 161/57)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: International Gaming Projects Ltd (Qormi, Malta) (przedstawiciel: adwokat M.D. Garayalde Niño)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zitro IP Sàrl (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „TRIPLE TURBO” – zgłoszenie nr 13 140 207

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 lutego 2017 r. w sprawie R 119/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL